

A GLOBAL EXPERIENCE OF GOOD TASTE

ΕΥΖΗΝ

#99 ΜΑΪΟΣ 2009

€ 4,90

12 μήνες, 48 ταξίδια
peak προορισμοί
στη σωστή στιγμή

γαστρονομικό on the road
στην ισπανία

4 star και οι συνταγές τους
concept hotels
μια τάση γεννιέται

μιχάλης φωτιάδης
συνέντευξη στο παρά 5' των εγκαινίων
του νέου μουσείου της ακρόπολης

χρυσοί σκούφοι 2009
τα βραβεία, το dîner de gala

ελληνική κουζίνα
οι τάσεις, οι δημιουργοί,
οι βραβεύσεις

the US fashion pack
η νέα γενιά
αμερικανών σχεδιαστών

wine tasting
οι νέες αφίξεις
στο ελληνικό κόκκινο κρασί

μιχάλης φωτιάδης

δαμάζοντας τα σχήματα

Σε απόσταση αναπνοής από τα μεγάλα εγκαίνια του Νέου Μουσείου Ακρόπολης, ο Έλληνας αρχιτέκτονας του ζωντανεύει εννέα χρόνια οράματος, δημιουργίας και... περιπέτειας. Έτσι δεν είναι τα μεγάλα έργα;

Κείμενο Ήρα Σινιγάλια / Φωτό Γιάννης Μπουρνιάς (Effex+)

Επιμέλεια Φωτογράφισης Γιάννης Λαγκώνας / Grooming Κατ (Smile) / Βοηθός φωτογράφου Χρήστος Τζήμας (Effex+)

«Θα προχωρήσετε δυόμισι χιλιόμετρα, θα στρίψετε δεξιά και θα μας βρείτε». Τελικά δεν ήταν τόσο δύσκολο, παρότι στον προσανατολισμό κερδίζει ο... γυναικίος μου εγκέφαλος. Σε ένα πευκόφυτο κτήμα πάνω σε ένα απαλό λοφάκι, το γραφείο του Μιχάλη Φωτιάδη είναι τόσο δεμένο με το περιβάλλον, ώστε επιβεβαιώνει το «μανιφέστο» του περί «μπαρουσίας» στην αρχιτεκτονική.

Με μια πορεία που μετράει πάνω από 40 χρόνια αρχιτεκτονικής παρουσίας και με έργα στο παλμαρέ του όπως το Γαία του Ιδρύματος Γουλανδρή, πολυάριθμα σπίτια, εργασιακοί χώροι – α, και το παλιό καλό λογότυπο της «Αλλατίνη»!

Και με μια ζωή συναρπαστική, γεμάτη από το δώρο των εκπλήξεων, που τόσο διατρέχει την αρχιτεκτονική του. Όπως το Νέο Μουσείο Ακρόπολης, μια πρόκληση όλο διαφάνειες και φως.

Πολύ ωραία είστε εδώ... Πώς ένας άνθρωπος της πόλης βρέθηκε στο Ντράφι;
Έλεγα ότι δεν θα φύγω εκτός Αθηνών,

ότι θα ζω πάντα στην πόλη. Μεγάλωσα στην οδό Αχαιού, ένα μικρό δρόμο μεταξύ Πλουτάρχου και Λουκιανού, κάτω από το Λυκαβηττό. Η γυναίκα μου πάντα ανέφερε την Κηφισιά, ωστόσο δεν μου άρεσε η ιδέα. Αργότερα, από συνθήκες που δεν έλεγχα, βρέθηκα εκεί για δέκα χρόνια περίπου. Στη συνέχεια, γυρίσαμε στην Αθήνα για μια ακόμα δεκαετία. Αυτά τα χρόνια ήταν μια περίοδος που δούλεψε ωραία με τα παιδιά, γιατί στην Κηφισιά ήταν μικρά, ενώ την εφηβεία την πέρασαν στην Αθήνα. Κάποια στιγμή ήρθαμε στο Ντράφι, σε κάποιους στενούς φίλους, που συμπτωματικά έμεναν δίπλα. Κάναμε λοιπόν την κλασική ερώτηση: «Υπάρχει κάτι εδώ γύρω;»

Βρέθηκε το οικοπέδο αυτό που ανήκε σε έναν καπετάνιο, ο οποίος με τα χρήματα από την πώληση πήρε ένα καΐκι στη Λέρο. Το οικόπεδο ήταν θαυμάσιο, αλλά δασικό, μ' ένα σπίτι νόμιμο σαν τριώροφο κοτέτσι. Ήθελε πολλή δουλειά. Ωστόσο τα καταφέραμε και το χαιρόμαστε.

Αθήνα: Πώς τη χαρακτηρίζετε;

Την αγαπώ τόσο ώστε να μη θέλω να φύγω, αλλά έπειτα από τα φετινά «Δεκεμβριανά» είμαι απελπισμένος από την Αθήνα. Οι νέοι δεν μπορούν να βρουν κατεύθυνση στο μέλλον τους και γίνονται μέρος μιας γενικότερης απελπισίας. Η αβεβαιότητα γίνεται σχεδόν σταθερή – με αποκορύφωμα την «κατεβασιά» από τη Δεξομενή, όπου έσπασαν τα πάντα στο δρόμο τους για να βρουν προστασία στο άσυλο της Νομικής, που καμιά ακαδημαϊκή πολιτική δεν τολμά να καταργήσει. Εδώ και πέντε μήνες το Κολωνάκι έχει ερημώσει από πελάτες. Η χώρα βουλιάζει στην καλπάζουσα διαφθορά της δημόσιας διοίκησης, των επιχειρήσεων, της πολιτικής, μιας καθημερινότητας όπου βίαιοι κουκουλοφόροι καταστρέφουν, με την αλαζονεία της αιμωρησίας.

Πέρα από τα δυσοίωνα γεγονότα, ως αρχιτέκτονας πώς βλέπετε την πόλη;
Χαίρομαι γιατί θα γίνουν πράγματα και εκτός κέντρου, όπως τα δύο σημαντικά

Σακάκι, πουκάμισο, παπούτσια Paul Smith, Sotris.
Παντελόνι YSL, Lakis Gavaliás Kolonaki.

κτίρια του Ιδρύματος Νιάρχου, τα οποία θα φτιάξει ο Renzo Piano. Θα είναι δύο κτίρια με ουσία, όπως ουσιαστικά θα είναι και ο τρόπος που θα δέσουν μεταξύ τους, καθώς και με τη θάλασσα. Η Αθήνα έχει ωραία στοιχεία, έχοντας ωστόσο χάσει πολλά άλλα. Και ευκαιρίες. Για παράδειγμα, οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Τότε δείξαμε ότι τα καταφέρνουμε, ότι έχουμε τη ζωντάνια να αμυβεί μια τέτοια διοργάνωση από πλευράς Αθηναίων. Δεν μιλώ μόνο για την καταπληκτική τύχη να οργανωθούν τόσο καλά ή για τον Παπαϊωάννου με την υπέροχη αυτή είσοδο, σαν ένα ξύπνημα. Ωστόσο, δεν είχε κλείσει ούτε χρόνος όταν εμφανίστηκαν εκείνα τα νόστιμα αλλά και θλιβερά ανέκδοτα, όπου κάποιος έβγαίνει στους δρόμους λέγοντας ότι «αυτό που δεν είχα κάνει ποτέ στη ζωή μου ήταν να διασχίσω το λεωφορειόδρομο ανάποδα». Τώρα δηλαδή μπορούμε να ξαναγουρίσουμε πίσω. Και επιστρέψαμε

πιο σωστή, γιατί εκεί κοιτάζεις ανάποδα, δεν είχες πρόσωπο προς τον Παρθενώνα. Εδώ η σχέση μεταξύ Μουσείου και Ακρόπολης είναι συμβατή για τον επισκέπτη, γιατί μπορεί να κάνει το ένα πριν και το άλλο μετά, δηλαδή να δει την Ακρόπολη και να συμπληρώσει αυτά που δεν κατάλαβε στο Μουσείο, και το ανάποδο. Όλα αλληλοσυμπληρούμενα.

Από τη μια μεριά η Ακρόπολη, από την άλλη το Νέο Μουσείο. Πώς αντιμετωπίσατε την πρόκληση να δέσετε το παλιό με το καινούριο, κάτι που εμπειριέχει ιδιαίτερη φόρτιση για εμάς τους Έλληνες, που αυτοπροσδιορίζομαστε από το παρελθόν μας;

Μέχρι ενός σημείου. Καταστρέφουμε ό,τι θέλουμε και μετά βρισκουμε δικαιολογίες! Στο ερώτημα τίθενται ιεραρχικά ζητήματα. Έχεις ένα χώρο με ιστορικά κεντρίσματα που σου επιβάλλει όρια. Ευτυχώς, όταν πήραμε το βραβείο, είχαμε ήδη δουλέψει

με τον αρχαιολογικό χώρο. Τελικά το ΚΑΣ υπολόγισε ότι ακουμπάμε μόνο στο 1,7% του αρχαιολογικού χώρου! Σε αυτόν δεν υπήρχαν δημόσια κτίρια, ούτε μέγαλα, μόνο αθηναϊκά μεσοαστικά σπίτια διαφόρων εποχών, χωρίς εξαιρετικά ψηφιδωτά και σημαντικά υλικά. Οι ανασκαφές απέδειξαν τη μόνιμη κατοίκηση των Αθηναίων εκεί, καθώς στη στρωματογραφία αποτυπώνεται η ελληνιστική, η ρωμαϊκή και η πρωτοβυζαντινή Αθήνα. Τα τρία στρώματα θα φωτίζονται το βράδυ διαφορετικά, ώστε να διακρίνονται μεταξύ τους. Ήταν τελικά σημαντικό που ανοίξαμε τον κάτω χώρο και τον συνδέσαμε με το κτίριο, γιατί αναδείχθηκε «η πόλη πάνω στην πόλη», όπως είπε ο Tschumi.

Ποιο είναι, λοιπόν, το πρώτο πράγμα που θα λέγατε στα εγκαίνια;

Έχω κάνει μερικές ξεναγήσεις κι έχω εξοικειωθεί [γέλια]. Λοιπόν! Χρειάστηκαν 42 χρόνια μελέτης για να γίνει το κτίριο:

«Το Νέο Μουσείο της Ακρόπολης θα είναι ένα κτίριο με ουσία, γιατί δεν αντέγραψε, αλλά φτιάχτηκε με βάση τις ανάγκες του. Είναι μεσογειακό και ταιριάζει στην Αθήνα, δένει μαζί της»

πολύ γρήγορα. Δεν είναι θλιβερό:

Τι είναι λοιπόν ένα κτίριο με ουσία;

Στο Λονδίνο, λόγω χάρη, το ολυμπιακό κολυμβητήριο της Zaha Hadid θα είναι ένα κτίριο που θα δώσει μια νέα σφραγίδα στην πόλη – άλλο απ' το Μπιγκ Μπεν! Θα είναι τρία κήτη που θα σχηματίζουν καμπύλες, που θα εξελίσσονται και θα δημιουργούν πρωτόγνωρα σχήματα. Αυτό θα είναι κτίριο με ουσία.

Και το Νέο Μουσείο Ακρόπολης;

Ναμίζω ότι θα είναι ένα κτίριο με ουσία, γιατί δεν αντέγραψε, αλλά φτιάχτηκε με βάση τις ανάγκες του. Είναι μεσογειακό και ταιριάζει στην Αθήνα, δένει μαζί της. Άσχετα με ανοησίες του τύπου «γιατί δεν είναι πιο νεοκλασικό;»

Ποια ήταν η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετωπίσατε;

Μακάρι ο χώρος να ήταν μεγαλύτερος! Στον προηγούμενο διαγωνισμό είχα προτείνει (βραβευμένη) λύση στο κοίλον κοντά στο θέατρο της Δώρας Στράτου. Ήταν θέση έξω από την αστικότητα της Αθήνας, ένα ξάνοιγμα που συνδέεται με την πόλη, που βλέπεις σε απόσταση τη θάλασσα. Δεν δεσμευόταν από την ύπαρξη ξένων ιδιοκτησιών, καθώς το οικόπεδο ανήκει στο κράτος. Βέβαια η τωρινή θέση είναι

σε κάποια τέτοια θέματα. Το πρώτο πράγμα που συμφωνήσαμε με τον Bernard Tschumi (επικεφαλής αρχιτέκτων του Μουσείου) ήταν η αίθουσα του Παρθενώνα να είναι διαφανής, γιατί πρέπει να μπορείς να βλέπεις το αντικείμενο για χάρη του οποίου υπάρχει, δηλαδή την Ακρόπολη. Βεβαίως αυτό σήμαινε πολλά ενεργειακά προβλήματα. Ίσως θα ήταν πιο σωστό από ενεργειακής πλευράς η αίθουσα να είχε τοίχους που θα την περιέβαλλαν χωρίς παράθυρα. Έτσι θα ελέγχαμε και το φως και την ενέργεια. Αντίθετα, αν είναι διαφανής, έχεις κάνει τη ζωή σου δύσκολη. Όταν λοιπόν πήραμε το βραβείο, η κριτική επιτροπή μάς ζήτησε να επιλύσουμε το πρόβλημα υπερφωτισμού και σπατάλης ενέργειας και το λύσαμε. Έτσι ώστε σήμερα να μιλάμε για ένα green building.

Πώς τα αντιμετωπίσατε όλα αυτά;

Όταν ξεκινάς κάτι τέτοιο στην Αθήνα, είσαι έτοιμος για δυσάρεστες αντιδράσεις [γέλια]. Δεκτικάμε τις περισσότερες κατηγορίες γιατί χτίζαμε πάνω από έναν αρχαιολογικό χώρο. Γι' αυτό τσουλήσαμε το σχέδιο του κτιρίου μας σε διαφάνεια πάνω από μια λεπτομερή αποτύπωση των ανασκαφών. Πάνω, κάτω, γύρω, για να δημιουργήσουμε τις μικρότερες επαφές

τέσσερις διαγωνισμοί, δύο πανελλήνιοι και δύο διεθνείς. Το σκεφτήκαμε αρκετά προτού φτάσουμε εδώ, περνώντας από πολλές κρίσεις, επικρίσεις, δημόσιες καταγγελίες. Είχαμε σημαντικούς ανταγωνιστές, όπως ο Libeskind και ο Tadao Ando. Αλλά είχαμε την τύχη να είναι πρόεδρος του Οργανισμού ο Δημήτρης Παντερμαλής, που με την επιμονή και υπομονή του προχωρήσαμε το έργο μέσα από σκόπελους.

Πόσο επηρεάζει τη ζωή μας η αρχιτεκτονική;

Κάποτε δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί μια συζήτηση μπορούσε να έχει θέμα τη μουσική ή τη ζωγραφική, αλλά για την αρχιτεκτονική... σιωπή. Άρχισε να γίνεται θέμα τα τελευταία είκοσι, τριάντα χρόνια, σαν να μην είχε κανένα λόγο ο κόσμος να την αναγνωρίσει. Δεν είναι περίεργο; Μπορείς να επιβιώσεις χωρίς μουσική, η αρχιτεκτονική όμως καλύπτει μια βασική ανθρώπινη ανάγκη. Θέλοντας και μη, περνάς δίπλα της. Ζεις μέσα της, είναι εκεί.

Τώρα συμβαίνει το αντίθετο. Μιλάμε για αρχιτεκτονική και έχουμε αρχιτέκτονες star, όπως η Zaha Hadid...

Την οποία θεωρώ ίσως από τους σημαντικότερους αρχιτέκτονες. Έχει έναν τρόπο σκέψης, μελέτης και πραγματοποίησης

«Στην αρχιτεκτονική πρέπει να κρατάς εκπλήξεις, να δημιουργείς ξυπνήματα. Και για τους επισκέπτες και για τους ανθρώπους που ζουν σε ένα σπίτι. Να περπατάς σε ένα διάδρομο και ξαφνικά να βλέπεις το φως να αλλάζει το χώρο!»

έργων πρωτοποριακό. Όσον αφορά τον Frank Gehry (Μουσείο Μπιλμπάο), η εντυπωσιακή φυσιογνωμία της αρχιτεκτονικής του μοιάζει φορετή, με στοιχεία επίκτητα. Κάπου είναι κρυμμένος ο Πυθαγόρας και η ορθή γωνία, που παραλλάσσονται με νέα ένδυση. Από τη στιγμή που εμφανίστηκε η Zaha Hadid, που σκέφτεται εξαρχής με μη ευκλείδεια γεωμετρία και σχεδιάζει νέες μορφές, άλλαξαν τα πράγματα.

Ποιος είναι ο καλός αρχιτέκτονας, κύριε Φωτιάδη;

Πα να γίνεις αρχιτέκτονας πρέπει να μπορείς να ζωγραφίσεις, να εξηγήσεις με μολύβι και χαρτί στον άλλο τι θέλεις να πεις και να φτιάξεις. Αν το κάνεις και είναι κατανοητό, τότε προχωράς. Μπορεί το κομπιούτερ να επιταχύνει και να διευκολύνει τα πράγματα, αλλά δεν έχει αίσθηση κλίμακα, αρχής και τέλους. Η Zaha Hadid ζωγραφίζει λάδια, αλλά δουλεύει με μεθοδολογία υπολογιστή και με τρισδιάστατη σκέψη.

Έχετε κάποιες εκκρεμότητες; Κάτι που δεν έχετε κάνει;

Όταν είσαι αρχιτέκτονας, υπάρχουν πάντα πράγματα που δεν έχεις κάνει και θέλεις να υλοποιήσεις, όπως μελέτες που έμειναν στο χαρτί. Θα ήθελα μια αρχιτεκτονική που να επιτρέπει ο πελάτης, ο χρήστης, να είναι λιγότερο παρούσα. Ή και μη παρούσα το κτίριο να είναι δεμένο με το περιβάλλον, φυσικό ή χτισμένο.

Φυσικά υπερασπίζεστε την επιστροφή των μαρμάρων του Παρθενώνα...

Βεβαίως, και θεωρώ ντροπή εκ μέρους των Άγγλων να έχουν τόσο επιλεκτική μνήμη. Τουλάχιστον δύο τους πρωθυπουργοί, του προηγούμενου αιώνα, δήλωσαν επισήμως ότι, όταν η Ελλάδα αποκτήσει το μουσείο όπου θα μπορεί να στεγαστεί η ζωφόρος, τότε θα πρέπει να επιστρέψουν τα μάρμαρα. Τώρα το ξέχασαν.

Η κρίση σας έχει αγγίξει;

Ναι, αλλά, ευτυχώς, έργο όπως αυτό [σ.σ.: μου δείχνει μια μακέτα συγκροτήματος κατοικιών μεταξύ Εκάλης-Διονύσου] κτιζείται!

Η παγκόσμια ύφεση έχει να μας πει κάτι; Τι πιστεύετε;

Έγινε ένα παιχνίδι στο οποίο οι κοινοί θνητοί δεν παίξαμε. Έκανα καιρό να καταλάβω πώς συνέβη. Εσείς το έχετε μήπως καταλά-

βει; Ότι υπήρχαν χρηματικά ποσά ανύπαρκτα, ότι έλεγες βάζω τόσα, δίνω μετοχές, που όμως δεν υπήρχαν, ήταν στον αέρα; Όσπου ξαφνικά κάποιος τράβηξε μια κλωστή και αυτό το πράγμα άρχισε να ηπλώνεται. Ο περίφημος Madoff στη Νέα Υόρκη έχαιρε μεγάλου σεβασμού από ανθρώπους που μπορούσαν να σκεφτούν. Στο τέλος ξέφυγε από τα χέρια του το παιχνίδι που έφτιαχνε, ένα παιχνίδι τόσο ωραία σπημένο που τελικά ήταν φούσκα καταστροφής. Κι όσοι ήξεραν συνέχιζαν, ελπίζοντας ότι δεν θα συνέβαινε τίποτα. Υπήρχαν μηχανισμοί μέσα στην κραιπάλη της δύναμης που λειτουργούσαν έτσι μέχρι την τελευταία στιγμή, ώσπου άρχισε να σπάει το πράγμα. Κολοσσοί όπως η τράπεζα Lehman Brothers πτώχευσαν, η General Motors μπορεί να τα τινάξει επίσης. Πώς συνεχίζεις και επιβιώνεις, όταν σου τραβάνε το χαλί με τέτοιον τρόπο;

Θέλετε εξαρχής να γίνετε αρχιτέκτονας;

Ζωγράφισα από μικρός και κάποια στιγμή κατάλαβα ότι σκέφτομαι πιο τρισδιάστατα, κάτι που συνέβη και με τα παιδιά μου. Εκείνα φέρουν την επιρροή μου. Με τη ζωγραφική μπορείς να κάνεις πολλά πράγματα, αλλά χρειάζεσαι τις τρεις διαστάσεις. Έτσι θέλησα την αρχιτεκτονική, ανήσυχος αν θα τα κατάφερα. Είχα ως δεύτερη επιλογή την ψυχολογία. Πιστεύω πως για να είσαι καλός αρχιτέκτων, από τη μικρή κλίμακα ενός σπιτιού έως τη μεγαλύτερη όπου αντιμετωπίζεις ευρύ κοινωνικό θέμα, πρέπει να καταλαβαίνεις τι θέλει ο πελάτης σου, ώστε να του δώσεις λύση.

Ποια αρχιτεκτονική είναι πιο κοντά στον άνθρωπο;

Η αρχιτεκτονική της ποικιλίας. Κι εδώ η Αθήνα είναι ενδιαφέρουσα λόγω της μεικτής χρήσης κτιρίων, με συμβίωση καταστημάτων, γραφείων και κατοικιών. Αυτό την κάνει ζωντανή. Περιοχές που δημιουργούνται μόνο για ένα σκοπό είναι καταδικασμένες. Θα είναι πραγματικά δυσάρεστο να ξυπνήσουμε μια μέρα και να δούμε τα πράγματα στρατολογημένα σε χρήσεις. Παράδειγμα, τα malls: όσο πιο κοντά βρίσκονται στο αστικό περίγραμμα, κάνουν κακό στους κατοίκους. Είναι θλιβερό να περπατάς στο οικονομικό κέντρο μιας πόλης με

κούφους εμπορικούς χώρους και ταμπέλες «Ενοικιάζεται» ή «Πωλείται».

Ποιο έργο σας κάνει περήφανο; Να υποθέσω το ΝΜΑ ή κάποιο άλλο, οπότε θα μας εκπλήξετε;

Βεβαίως το Νέο Μουσείο Ακρόπολης, αλλά και το Γαία, το Κέντρο Έρευνας Περιβάλλοντος του Μουσείου Γουλανδρή Φυσικής Ιστορίας. Εκεί είχαμε άλλου είδους προβλήματα: έπρεπε να διατηρηθεί η μορφή των γύρω εκκλητικών κτιρίων της Κηφισιάς. Επίσης, είχε ένα σύνθετο πρόγραμμα: μουσείο περιβάλλοντος, σφαίρα-οθόνη, αμφιθέατρο, επτά αυτόνομα εργαστήρια, βιβλιοθήκη, γραφεία, εστιατόριο. Υπάρχουν και σπίτια που αγαπώ, άλλωστε αυτά είναι σημαντικό έργο για έναν αρχιτέκτονα – όπως το αγό για ένα σεφ!

Ασχολείστε με τη μαγειρική;

Έκανα μόνο καλές φοιτητικές ομελέτες. Ευτυχώς, ασχολείται η γυναίκα μου [γέλια].

Ταξιδεύετε;

Το θέμα ταξίδι είναι σημαντικό για τη γυναίκα μου και εμένα. Ταξιδεύουμε τα Χριστούγεννα και πάμε σε ενδιαφέροντες τόπους, με καλύτερο καιρό. Στη νοτιοανατολική Ασία, με την πολυποικιλία Ινδία, το Βιετνάμ, την Καμπότζη, τη Σρι Λάνκα και τόσες χώρες που δεν είναι πιο ασφαλείς για αγαθούς τουρίστες. Έτσι δεν θα μοιάζει η «πρόσφατη» Αθήνα στις ξένες δημοσιεύσεις:

Έχει αλλάξει η ζωή σας ύστερα από το ΝΜΑ; Έχετε περισσότερες δουλειές;

Σε κάποιες περιπτώσεις ίσως έχουν απομακρυνθεί πιθανοί πελάτες, νομίζοντας ότι κάνω μόνο μεγάλα έργα.

Όταν δεν φτιάχνετε κτίρια, τι κάνετε;

Μου αρέσει η φωτογραφία. Με λυπεί όμως που δεν ζωγραφίζω, όπως θα ήθελα. Όλο λέω ότι κάποια στιγμή θα το κάνω, αλλά η αρχιτεκτονική είναι επιτακτική.

Καλή ζωή ίσον...

Δημιουργία. Και όχι ξεκούραση.

Ταξιδιωτικές εκκρεμότητες έχετε;

Δεν έχω δει την Ιαπωνία και είναι κάτι που το χρωστάω στον εαυτό μου, όπως κι ένα ταξίδι στην Αγία Πετρούπολη της Ρωσίας, όπου γεννήθηκε η μητέρα μου.

Ποτέ δεν είναι αργά, κύριε Φωτιάδη.

Σας ευχαριστώ! ●

Κοστούμι και πουκάμισο YSL, Λακίς Γαβαλάς Κολανάκι,
Παπούτσια Paul Smith, Sotris.

Διευθύνσεις καταστημάτων, σελ. 144